

Hän seiso hitaasti loppuun palava savuke kädessään. Nainen oli saanut ystävältään viestin, yksinkertaisen sellaisen, joka sisälsi kolme sanaa; Minä en jaks enää. Niissä kolmessa sanassa oli sen verran voimaa, että ne olivat vetäneet hänet Ellien alaovelle. Ne vetivät hänet sinne, vaikka ei tämä ollut ensimmäinen kerta, kun ystävänsä uhkasi riistää oman henkensä. Kate kyllä punnitsi, mitä teki jälleen samassa tilanteessa, joka ei kuitenkaan johtaisi mihinkään. Ehkä hän vain välitti siitä ihmisestä. Kate havahtui tupakan lopun alkaessa poltella sormenpäitä. Hän viskasi sen maahan ja painoi ovisummeria viidettä kertaa. Ei vielä kukaan vastausta. Nainen suuntasi katseensa etsimään kohtaa, johon tumpin matka olisi voinut pysähtyä. Ei sillä että siitä mitään hyötyä olisi ollut, mutta olihan se viettänyt jo pidemmänkin ajan Katen kanssa. Oikeasti nainen selitti näitä ajatuksia itselleen, jotta välttäisi suurimman turhautumisen. Lopulta hänen oli hyväksyttävä fakta, että musta öinen asfaltti oli niellyt tumpin, eikä edes tarkkaavainen katse sitä löytäisi. Kate turhautui lopulta hieman ja valahti seinää pitkin oven viereen. Seinän tiilet raastoivat ihoa joka sentiltä, jonka hän valui alas niitä pitkin. Tuuli pyöritti valmiiksi märkiä hiuksia pitkin naamaa saaden liimautumaan ne ihoon. Ihan kuin hiuksetkin olisivat yrittäneet suojella naista parhaansa mukaan. Ne yrittivät ikään kuin päästä yhtenäiseen muodostelmaan suojelemaan herkkiä kasvoja pahalta. Tilanne oli sen verran mitäänsanomaton, että Katen tekemiseksi seinän vierellä kiteytyi takinhihan räplääminen. Voi kuinka monella tavalla sitä saakaan käännettyä ja revittyä. Hän alkoi miettiä. Merkitsikö hänen läsnäolonsa ylipäättään mitään? Vaikuttaako hänen läsnäolonsa siihen, mitä Ellie on sitten ikinä päättänyt kukaan? Kiinnostaako loppujen lopuksi ihmistä se, että hänen paras ystävänsä tarvitsee kylmästä ovella, jos hän on todella päättänyt tappaa itsensä? Ehkä kaikki fyysinen vaiva onkin vain muodon vuoksi väännettyä välittämistä, jonka merkitys valuu sormien välistä samalla hetkellä, kun ihminen päättää antaa elämänsä valua kaivosta alas. Kaikki nämä mietteet ajoivat Katen yhteen ajatukseen: Huomaisiko kukaan ylipäättään, jos hänkin vain haihtuisi pois? Kukaan ei varmaan osaa sanoa, kauanko Kate oli istunut yksin seinän vierellä. Toisaalta i hän varsinaisesti yksin ollut. Ajatukset pitivät hänelle seuraa. Olisi liioiteltua väittää, että hän olisi istunut siinä iäisyiden, mutta ei kukaan kuitenkaan oikeuttanut vähättelemään aikaa, jonka nainen oli siinä kyyhöttänyt ystävänsä tähden. Totta kai Kate oli miettinyt hetkittäin lähtevänsä kotiin. Ajatus käyttää viisitoista minuuttia kotimatkaan alkoi vain tuntua jo merkityksettömältä. Yhtä lailla hän voisi käyttää seuraavatkin viisitoista minuuttia istuen paikallaan ja antaen kehonsa nojata tiiliseinään. Tämän jälkeen nainen voisi kehuskella käyttämällänsä ajalla, jos joku joskus vähättelisi hänen panostaan ystävyssuhteessa. Hän voisi puhua itsestään siten, että hänen aikansa olisi paljon todellista rajallisempaa. Kuinka paljon hänen piti repiä toisista asioista pois kyseisten tuntien takia. Omalla tavalla Kate nautti mielikuvasta, jossa pääsi loistamaan marttyyrin lailla, vaikka tiesi asioiden oikean laidan: Ei hänellä ollut kuin aikaa. Välillä ajan paljous pisti naisen miettimään, Olisiko olemassa tapaa, jolla voisi murtaa osia omasta ajastaan ja antaa niille turhamaisen kiireisille ihmisille, jotka jaksavat valittaa sen puuttumisesta. Tällöin annettaisiin Katen tapaisille ihmisille enemmän armoa. Heidän ei tarvitsisi odottaa niin tuskastuneina ajan lopullista loppumista, vaan he saisivat pienen varaslähdön, jonka avulla he pääsisivät yhteiskunnan mittakaavan mukaan parempien ihmisten kanssa samalle viivalle. Juuri kun aika alkoi tuntua liian pitkältä, joku talon asukas juoksi sadetta pakoon ovelle kaivaen avaimia taskustaan. Tai hän olette tämän olevan talon asukas, sillä varkaaksi avaimet olisivat olleet liikaa. Mies oli mahdollisesti tulossa yövuorosta. Tai itse asiassa miksi Kate alkoi vetoamaan mielessään stereotyyppisimpään vaihtoehtoon? Saattoihan kyseinen henkilö yhtä hyvin olla tulossa pettämästä vaimoan. Kuka tietää? Ei hän sitä kertonut. Vaikka Kate oli kiinnittänyt rutkasti huomiota miehen profilointiin, ei hän ollut huomannut tämän pitävän ovea

auki. Hän nousi ylös tuntien olonsa hieman yksinkertaiseksi. Istutut tunnit ja minuutit olivat kangistaneet hänen kroppansa, mutta Kate yritti kammata itsensä ylös mahdollisimman vaivattomasti. Olisi ollut varmaan tyypillistä ja kohteliasta sanoakkin jotain, mutta nainen vain käveli miehen ohi sanomatta sanaakaan. Hän koki ajatusten turmelleen lähes koko aivot, jolloin puhuminenkin tuntui mahdottomalta. Ainut mihin ne pystyivät, olivat pitämään elintoiminnot yllä ja pakottamaan jalat vaivalloiseen kävelyyn. Ehkä mies tajusi sen itsekin, eikä jäänyt sen koommin miettimään heidän välilleen jäänyttä hiljaisuutta. Ellien ovella hän kuitenkin pysähtyi kuin seinään. Olisi mielipuolista väittää, että ovi olisi kertonut jotain, ei. Silti siitä jotenkin huokui joku, joka sai Katen epäröimään. Se oli kuin äänetön viesti, joka halusi varoittaa jostakin. Mistä? Siihen nainen tiesi saavansa vastauksen painamalla kahvan alas. Se kahva nyt vain vaikutti hieman vastahakoiselta. Kuin siitä olisi tullut kiveä, eikä edes Katen koko paino olisi riittänyt selättämään sitä. Siinä hän vain seisoj pimeässä rappukäytävässä. Normaalisti pimeys olisi luultavasti karminut häntä, mutta nyt se tuntui hänen ympärillään yhtä luonnolliselta kuin se, että linnut lentävät taivaalla niin hyvällä kuin huonolla säällä. Hän ei tiennyt, olisiko kuulunut kammoksua oven takana olevaa vai yrittää miettiä, etä kaikki tulisi olemaan ennallaan.

Asunto ei ollut entisensä. Siellä oli kylmää sekä sekaista. Viinan haju ryömi sieraimiin jättäen kysymyksiä ilmaan. Olisi varmaan ollut tilanteelle ominaista kutsua ystäväänsä nimeltä varmistuakseen, että tämä oli kunnossa. Vaistomaiset askeleet veivät Katen olohuoneeseen. Pöydällä lojui useita rytättyjä papereita. Hän oli ottamassa yhtä käteen, mutta se oli viinan tahrima, minkä johdosta hän tiputti sen takaisin ja pyyhkäisi kätensä omaan reiteensä. Katseen harhailtua hetken, pysähtyi se ainoaan paperiin, jota ei oltu rypistetty. Siinä luki yksinkertaisen tunnistettavalla käsialalla; Kate, rakastan sinua. Hänen valmiiksi tyhjä katseensa nauliintui paperiin. Jos se olisi ollut mahdollista, olisi katse varmaan porautunut paperista läpi. Vahvan ajatuksen katkaisi jostain tuleva tuulenvire. Kate antoi sen ottaa paperin mukaansa ja nosti katseensa. Tuulenvire oli peräisin avonaiselta parvekkeen ovelta. Muutaman askeleen jälkeen hän näki jotain, mihin ei ollut silti kuitenkaan kaiken jälkeen varautunut. Ellie seisoj parvekkeen kaiteella tehden päätöstä elämästään. Kate olisi voinut huutaa. Hän olisi voinut juosta. Hänen tehtävä olisikin ollut ladella syitä, miksi Ellie ei saisi hypätä, mutta hän vain seisoj keskellä huonetta. Kuin joku olisi valanut hänen jalkansa betoniin ja vienyt kyvyn puhua. Hänestä ei ollut varmaan koskaan tuntunut yhtä turhalta. Tuijotuskisa ystävänsä selän kanssa loppui lyhyeen, sillä Kate oli varma, että hänen sydämensä kävi lähellä pysähtymistä. Ellie todella irroitti otteensa ja antoi itsensä syöksyä maata kohti. Kate oli syöksynyt rappukäytävään suurella vauhdilla. Äskeisellä hetkellä betonivalut olivat hävinneet jalkojen ympäriltä ja mahdollistaneet nopeat askeleet. Kate ryntäsi pihalle, missä sade piiskasi armotta jokaista konkreettista pintaa, johon pääsi käsiksi. Todennäköisesti äänikin oli tallella, sillä hänen suustaan pääsi säälittävä mutta korvia vihlova kirkaisu, kun tämä näki Ellien. Naisen eloton ruumin makasi mitään sanomattomana maassa. Joissain ajatustensa syvimmissä kolkissa Kate kuitenkin toivoi ystävänsä olleen terästä, jolloin tämä olisi selvinnyt pudotuksesta pienillä pintaklommoilla. Lapselliset haavekuvat osoittautuivat täysin turhiksi, kun hän pääsi Ellien vierelle. Ruumis makasi paikoittain verisenä ja sateen kastelemana kylmällä asfaltilla. Ennen kaukaiselta tuntunut kauhukuva oli nyt todellisena hänen jalkojensa juuressa. Ellie oli ollut ennen vain henkisesti palasina, mutta nyt hän makasi maassa oikeasti hajalla ruumis pudotuksen runtelemana. Kate rojautti ruumiin vierelle. Hän tärisi. Ehkä kylmästä. Ehkä shokista. Ainut mikä oli varmaa, oli, että hän sekoaisi pian. Nainen siirsi ystävänsä hiukset pois tämän naamalta. Ellie oli kaunis. Oli aina ollut. Nyt ne kauniin symmetriset sekä virheettömät kasvot olivat täynnä niitä. Suurin virheistä oli elottomuus. Hän oli todella kuollut. Ellien käsi tuntui pikkuhiljaa jo

viilenevän Katen omissa. Hän siirsi kättä asettuen makaamaan kiinni ystäväänsä. Päänsä hän laski Ellien rintakehälle. Se tuntui tutulta lukuun ottamatta siitä uupuvaa tasaisen rauhallista sykettä. Tuntui kuin pala Katen kurkussa olisi kasvanut nyrkin okoiseksi estäen samalla hengittämisen. Hän olisi voinut estää tämän. Hän olisi voinut olla tarinan sankari. Sen sijaan hän makasi täristen maassa syleillen murjoutunutta ruumista antaen samalla kyynelten kastella lämpimästi omat kasvonsa. Sillä hetkellä yö olisi voinut nielaista heidät molemmat. Kate heräsi hätkähtäen. Rauhaton uni oli saanut hänen kehonsa vuoraamaan itsensä kylmänhiellä. Unessa oli jotain karmivan koskettavaa ja realistista. Hetken pyörittyään, hänen oli pakko katsoa puhelintaan. Katesta tuntui kuin olisi voinut oksentaa. Näytöllä loisti viesti, joka sisälsi ne kolme sanaa. "En jaksa enää". Hetkeäkään ajattelulle uhraamatta hän oli ampaissut ylös ja lähtenyt sateiseen yöhön.